

Gabriel Macsim

Vezi mîinile mele

povestiri

POLIROM
2023

Cuprins

Mesaj de întâmpinare	7
Axolomul	24
Icoana Maicii Domnului	52
Vezi mâinile mele	65
Cineva va muri	121
Cu „cs“, nu cu „x“	134
Liniste	154
Spre lumină	175

6

Fără excepție, chiar și după treizeci și trei de ani de la deces, cadavrele sînt aproape intacte. Zeci de mii de tuberculi imenși confiați, țepeni de E-uri, își așteaptă răbdători sanctificarea în fiecare cimitir, aliniați în sicrie, la doi metri sub pămînt. E moștenirea unei culturi gastronomice datînd de la începutul secolului și transmisă de la o generație la alta. Obiceiuri culinare care au transformat cimitirele în limburi. Depozite în care trupurile sînt puse la păstrare pînă în ziua deshumării. Abia atunci te desparți definitiv de cei pe care i-ai pierdut. Pînă atunci știi că sînt aici, în siguranță, și că îi vei mai vedea o dată, iar asta îți dă sentimentul consolator al unei prezențe îndepărtate. Sînt încă aici, chiar dacă tăcuți și nevăzuți, și o vreme nu trebuie să te desparți de ei de tot. Între deces și incinerare ai la dispoziție o lungă perioadă în care să te obișnuiești cu ideea pierderii.

Împăcat sau nu, ziua aceea va veni. Vei sta lîngă mormînt, alături de cei trei preoți androizi din comisie și, pînă la deschiderea completă a sicriului, ți se va scana codul 3DQR primit la depunerea dosarului. Un sfert de oră cît durează slujba religioasă ai timp să-ți iei rămas-bun. Va fi ultima oară cînd îl/o vei mai vedea. Sicriul va fi

apoi transportat către cel mai apropiat crematoriu BOR unde, într-unul dintre sanctificomate, partea corpului aleasă în cerere va fi amputată, iar restul trupului, incinerat. În două zile vei primi acasă urna cu cenușa, iar în două săptămîni, rezultatul anchetei, în general pozitiv.

La fel ar fi trebuit să fie și în cazul meu. Astăzi ar fi trebuit să-l văd pentru prima dată pe bunicul în carne și oase și, în aceeași zi, să-mi iau rămas-bun de la el. Nu m-ar fi ajutat să-l cunosc cu adevărat, să-i aflu povestea. Chiar și așa, nimic din toate astea nu s-a întîmplat. Imaginea trupului lui smochinit, schimbat la culoare, așa cum mi l-am închipuit în ultimele zile, a fost înlocuită cu cea a cîtorva oase înșirate pe materialul cîndva alb al sicriului. Teama inițială a fost înlocuită, mai întîi de uimire, și apoi de ușurare. Tabloul unor oseminte ascunse sub niște zdrențe e mult mai suportabil decît cel al unui trup mumificat.

Au urmat dezamăgirea și neputința. Bunicul n-avea să fie sfînt ca majoritatea celorlalți de aici. Am știut că ceva e în neregulă de cînd am intrat în cimitir și m-am apropiat de cei adunați în jurul mormîntului. M-au privit toți lung, în tăcere, apoi s-au uitat unul la altul, fără să știe ce să facă. Unul dintre preoți s-a îndepărtat de grup și a vorbit la brainphone. Cînd a terminat, s-a întors și mi-a spus că nici nu se putea pune problema unei slujbe religioase. Nu într-un astfel de caz.

Cea făcută în urmă cu treizeci și trei de ani era suficientă. Abia atunci am priceput că nu putea fi vorba nici măcar de reînhumarea osemintelor, incinerarea sau păstrarea lor undeva în capela cimitirului. Nici nu au întors capul cînd am început să strig după ei. Au ieșit pe poartă și am rămas doar cu groparul, zecile de cruci aliniat ca o plantație și soarele apăsîndu-și greu lumina pe creștelele și umerii noștri.

Groparul a așezat oasele într-o roabă. L-am urmat în tăcere pînă la pompa de lîngă capelă și am privit jetul puternic al furtunului alunecînd peste glazura lor poroasă și din ce în ce mai deschisă la culoare, căutînd o soluție. Le-a răsturnat și le-a împrăștiat să se usuce pe pînza de sac întinsă alături, pe iarbă. A intrat în capelă și a ieșit cu un săculeț negru. Și-a scos țigara electronică și a fumat în liniște, fără să-și ia privirea de la pînza de sac. M-am gîndit că am ajuns unul dintre milioanele de locuitori ai orașului aflat dincolo de gardul de ciment al cimitirului.

Azi trebuia să mă despart pentru totdeauna de bunicul, fără să fi aflat măcar o parte din povestea lui, dar nu am făcut-o. L-am purtat ore în șir, la pas, pe străzile Bucureștiului, privind în jur, fără să știu ce să fac. Acum zace liniștit într-un colț al camerei, în săculețul lui negru. O grămăjoară de oase de culoarea untului învechit, nu mai mare decît o pernuță decorativă. Bunicul a fost un bărbat

firav. N-ai cum să-ți dai seama din poză, dar așa fi putut bănuii.

Mă uit înspre el când și când, în timp ce vă scriu. Două carpiene ale arătătorului lui drept stau în bagaje, pe un strat de aerogel, în cutiuța metalică primită de la Iacob. Mi-a spus că sigur vor veni să ia rămășițele. Cei trei preoți au comis o greșală pentru care, mai mult ca sigur, vor fi trași la răspundere. Zvonurile lansate în legătură cu ce s-a întâmplat azi sînt ultimul lucru dorit de biserică și autorități, așa că orice dovadă trebuie eliminată, fără a provoca însă un scandal diplomatic.

L-am ascultat pe Iacob și am ascuns cele două oscioare. Mi-a spus că dacă doresc o slujbă religioasă și o reînhumare mă poate ajuta. Singura condiție e să nu vorbesc despre asta cu nimeni.

Cunoaște mai multe decît lasă să se creadă. Într-adevăr, acum o oră au venit să ia rămășițele bunicului. Doi bărbați tineri, îmbrăcați în civil, care s-au legitimat ca angajați ai Direcției de Sănătate Publică, însoțiți de un al treilea, în uniformă de polițist. Am răsuflat ușurat după ce au plecat cu sacul, fără să mai verifice. Nu au spus nimic despre ce urma să se întâmple cu osemintele, dar am bănuțit că vor fi incinerate.

Mîine seară merg cu Iacob să ne întîlnim cu cel care mă poate ajuta în privința bunicului. Nu a vrut să-mi spună mai multe.

7

Ar fi trebuit să vă cer permisiunea înainte de a schimba hotelul. Totul a fost însă din scurt. Intuiția mi-a spus că povestea bunicului meu nu e doar pretextul pentru îndeplinirea misiunii, ci se leagă într-un fel sau altul de aceasta. Și se pare că am avut dreptate.

În ultima scrisoare vă spuneam că urma ca eu și Iacob să ne întîlnim cu cel care mă poate ajuta cu reînhumarea rămășițelor bunicului. Asta se întîmpla acum opt zile. Seara, Iacob m-a dus la aceeași cafenea în care am fost prima dată. Pe drum a fost mai tăcut decît de obicei. Părea mai neliniștit decît mine.

M-a condus spre același separeu în care Pavel ne aștepta deja. Nu s-a ridicat cînd s-a prezentat. A întins mîna peste masă și i-am simțit strîngerea puternică și degetele osoase. E genul de persoană căreia nu-i poți da o vîrstă. Părul grizonant, lung, pieptănat peste cap și strîns la ceafă într-un mic coc, și barba deasă ce-i ajunge în dreptul abdomenului atunci cînd stă jos îl fac să arate de cel puțin 60 de ani. Vocea însă e a unui bărbat tînăr.

A vorbit mai mult el. În șoaptă, aplecat peste masă, atent tot timpul în jur, la celelalte mese. Probleme existaseră în rîndurile clerului și înainte de legiferarea acordului dintre guvern și BOR. În

general, scandaluri sexuale, de corupție, legate de droguri sau lupte interne pentru putere ce degeneraseră. Pînă la un punct, presa reușise să împiedice trecerea neobservată și mușamalizarea acestora. Nu pentru decredibilizarea bisericii, așa cum afirmaseră cîtiva dintre capii ei, ci în încercarea de a readuce instituția la direcția de la care deraiase. Chiar și acum, după cîteva decenii, sînt celebre anchetele și procesele de la începutul secolului, în urma cărora preoți mai mult sau mai puțin cunoscuți pe-atunci, de rang înalt sau nu, fuseseră caterisiți sau chiar trimiși în judecată.

Abia în timpul lui Damian Tihomir, primul dintre cei cinci Noi Sfinți Apostolici expuși în iBOR-catedrală, biserica a reușit să-și recîștige și să-și atingă apogeul capitalului de imagine și încredere din partea populației. Sfîrșitul lui prematur și în condiții suspecte a însemnat, din păcate, și sfîrșitul amplului proiect de reforme inițiat de el. Prima Mare Epurare, cum l-a numit presa vremii, a reușit în cei numai cinci ani de păstorire ai lui Tihomir să elimine din rîndurile clerului majoritatea celor care, deși îmbrăcau straiele preoțești, rătăciseră de mult calea.

Odată cu moartea lui lucrurile au început să se rostogolească rapid la vale. Selecția riguroasă a preoților a continuat, însă ascunsă de presă și într-o cu totul altă direcție decît cea dorită de Tihomir, și a culminat în timpul mandatului lui Sava Negotul, al treilea Nou Părinte Apostolic. Nici